

Kaja Teržan

Sanje sanj

Meglice

Ustrašila me je
riba, verjetno ščuka;
z odprtimi usti
je skočila iz vode
in pustila polovico
svojega telesa zunaj.
Preostali del mi je
dovolila, da spremljam
prek mehurčkov.
Kakor krt,
a ribin čas je krajši.
Moj čas je krajši.
Dokler se ne napijem
vode, plavam. Potem
bom z belim trebuhom
proti nebu poskušala
nakazati smer.
Bolj si zlit z okoljem,
bolj te ni – izginjaš.
A dodal si tisto nekaj,
kar spremlja sonce
zjutraj in zvečer.

Razgled nad jezerom

Vsako jutro je ta negibni začetek
s tišino, ovito v klice
po dihu, hrani, vodi.
Od jutra se trudi, detelj ...
ali pa jih je več – ne vem,
koliko udarcev je potrebnih
za udobno luknjo, lastno stanovanje.

Ti ne veš, kako močno si želim
potopiti se v to jezero,
za hip končati
svoje bivanje na površju.
Kjer si vse delim
do potankosti odmerjeno.
To je moje, to tvoje;
moja postelja in omara,
moj prekat za čevlje in
masivna skrinja za hladnejše dni;
vse imam *pretaknjeno*.

Skoraj, da me ni.
Razgled sem;
imam zunajtelesno izkušnjo jezera.

Najbrž smo opaženi, kadar nočemo.
Utekočinjenje kot klic svobodne volje.
Kdo se utaplja?
Tisti, ki bi radi pomagali, vidijo svet
kakor nerazrešen.
Ali niso težave le bitja, ki še niso prispela:
duša, ki se še ni prekrila s primernim.

Vodene barvice

Iz sebe si dober,
ob drugem si slab.
Torej?
In lažje bi bilo
samo spati
in ne delati napak.
In ničesar doseči,
da drugi ne vklopijo
zavisti.
In biti skromno
dojemljiv za izhode
v svet nemega filma.
Kjer samo opazuješ
čustva in misli in
širjenje/ožjenje zenic
in vidiš, kdaj je čas,
tvoj čas, ko ti je
dovoljeno ...
Ko ti šilijo barvice
in ti samo rišeš.
In radi to počnejo,
ker si njihov gost.
In gost si – poln
zaupanja.
Kakor napiha veter
kapljice – skupaj
v obliko – v oblak
in je jasno, končno
je jasno, kaj pomeni
slabo vreme.

Prosojno poletje

Poleti uhajajo iskrenosti,
ki so se zadrževale pod krili.

Izdajajo jo ustnice:
saj ne, da sem lepa, ampak ...

In uidejo duševni bolniki iz institucij,
ker je počitniški kader študentski.
Saj ne, da ni denarja, ampak ...

Na smrti so zgrajene hiše.
Tudi porodnišnice.

Hrup in molk v izmenjavi
neuravnovešeno prodirata.

Nisem sramežljiva;
če pogledam stran,
je tako iz varnostnih razlogov.

Tvoj oče se je ubil minulo zimo, praviš.
In te je pretreslo. Moj nikakor noče umreti;
pretresa me ves čas.

Všeč si mi, a ničesar nočem od tebe.
Tudi to težko razumeš. Okus po meni
ali okus po tebi – naj se ne izgublja
med nama ali z nama.

V pronicljivih večerih sprašujem:
“Ali vidiš skozi mene?”

Odnosi

Tu in tam se najde kdo,
ki preplava to jezero
nerazumno;

sicer pa nihče
ne namaka nog v tej vodi.

V njihovih smrdljivih čevljih
je prostor znan. Kar poznajo
imenujejo – čisto.

Na vsaki strani je obala;
kar dela jezero neskončno
je veter, ki dolbe
in potiska gladino,
da se začinja in končuje
in začinja in končuje
s prevračanjem.

Tu in tam se najde kdo,
ki razume, da obstajajo
ljudje brez doma.
In še huje – ljudje brez poti.

Zimsko sonce

Sedim na okenski polici
južne stene in se grejem
z glavo med rameni
kot golob v svojem perju.

Zima me objema v mehkem
nepopisanem naročju,
da pocelim
prejšnje življenje – v tem.

Kajti tukaj in sedaj sem
večkrat že umrla. Imam dokaz;
moji bližnji so postali daljni,
izbrani tujci – moji dragi.

Med njimi *ti* kot izdihljaj
prodiraš vame, medtem ko
skozi okno južne stene
v noči pritiska mraz.

Sprehod med grobovi

Sonce zahaja z močjo približevanja.
Kakor tunel, stkan z večino pajka;
ko zaključí, pretrga vse niti
in si obriše nožice v trup.

Moj pogled prepričajo gore.
Nič jim ni treba. Pustijo se osvetliti.
Večno na postu, vedrih lic neizprosno
pošiljajo domov tiste, ki menijo, da vejo.

Jaz pa govorim rdeče, tja nekam gor
v jesensko listje. Otrok ob meni
se ne zmeni za razlage. On ve: temo
bodo razpršili gasilci s cevjo, z veliko vode.
Tema bo popadala na tla, med travo.
In zvečer se bo spet dvignila.

Molčim in vem, da se bom v naslednjem
telesu zbudila nema in hvaležna,
da sem nema. Katedrala tišine,
kakor bom imenovala svojo nežno,
a temeljito zaobljubo, se bo dvignila
precej pozneje.

Sanje sanj

Večkrat na dan smo morali čez svojo smrt.
Vadili smo taktiko pobega ... brez učilnic, dvoran,
boksarskih ringov: neprekinjeno življenje karavan.
Vsak od nas je bil mati in otrok in mož in sosed;
naše usode so se prepletale in razpletale v enem samem
apokaliptičnem dnevu. Bilo je veliko blata in vzklikov.
Bili smo krhki in močni, pošteni, pokvarjeni – dobro in zlo
se je prelivalo kakor razredčene barve na mokrem platnu.
Prečkali smo nešteto uničenih cest. Bili smo kakor gnuji
iz afriških napajališč, ki bežijo pred krokodili. Naš beg je bil
večkrat prevrteno življenje pred izpopolnjenim človekom.
In vsakič znova smo nekaj pozabili ... dokler me ni odrešil
šum noči. Vstala sem. Odprla okno, ga zaprla in ugotovila,
da se je vse to nekako že zgodilo. Izpopolnjena sem legla nazaj
in si želela “zmote” nekih drugih zgodovin.